

stuk **2340** (2013-2014) – Nr. 2
ingediend op 14 februari 2014 (2013-2014)

Ontwerp van decreet

tot wijziging van artikel 1, 2, 4, 5, 12 en 16
van het decreet van 19 juli 1973
tot regeling van het gebruik van de talen
voor de sociale betrekkingen
tussen de werkgevers en de werknemers,
alsmede van de door de wet en de verordeningen
voorgeschreven akten en bescheiden
van de ondernemingen

Voorstel van decreet

van de heren Sas van Rouveroj, Ivan Sabbe, Björn Rzoska,
Bart Tommelein en Lode Vereeck

houdende wijziging van het decreet van 19 juli 1973
tot regeling van het gebruik van de talen
voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers
en de werknemers

Verslag

namens de Commissie voor Economie,
Economisch Overheidsinstrumentarium, Innovatie,
Wetenschapsbeleid, Werk en Sociale Economie
uitgebracht door mevrouw Lydia Peeters

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Patricia Ceysens.

Vaste leden:

de heer Robrecht Bothuyne, mevrouw Martine Fournier, de heren Jan Laurys, Peter Van Rompuy;
de heren Frank Creyelman, Johan Deckmyn, Chris Janssens;
de dames Patricia Ceysens, Lydia Peeters;
mevrouw Güler Turan, de heer Bart Van Malderen;
de dames Annick De Ridder, Goedele Vermeiren;
de heer Ivan Sabbe;
de heer Björn Rzoska.

Plaatsvervangers:

de dames Sonja Claes, Kathleen Helsen, Griet Smaers, de heer Koen Van den Heuvel;
de heer Pieter Huybrechts, mevrouw Katleen Martens, de heer Jan Penris;
de heer Egbert Lachaert, mevrouw Fientje Moerman;
mevrouw Kathleen Deckx, de heer Jurgen Vanlerberghe;
de dames Vera Celis, Helga Stevens;
de heer Lode Vereeck;
mevrouw Elisabeth Meuleman.

Stukken in het dossier:

2340 (2013-2014) – Nr. 1: Ontwerp van decreet

2198 (2013-2014) – Nr. 1: Voorstel van decreet

INHOUD

1. Toelichting van het ontwerp van decreet door de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport	4
2. Vragen van de commissieleden omtrent het ontwerp van decreet	5
3. Toelichting van het voorstel van decreet door de indieners	6
4. Algemene bespreking	7
5. Artikelsgewijze bespreking	10
6. Eindstemming	10

Op donderdag 30 januari 2014 besprak de Commissie voor Economie, Economisch Overheidsinstrumentarium, Innovatie, Wetenschapsbeleid, Werk en Sociale Economie het ontwerp van decreet tot wijziging van artikel 1, 2, 4, 5, 12 en 16 van het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen (*Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2340/1).

Overeenkomstig artikel 61, punt 1, van het Reglement van het Vlaams Parlement, werd het ontwerp van decreet in samenhang behandeld met het voorstel van decreet van de heren Sas van Rouveroi, Ivan Sabbe, Björn Rzoska, Bart Tommelein en Lode Vereeck houdende wijziging van het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers behandeld (*Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2198/1).

1. Toelichting van het ontwerp van decreet door de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport

Minister *Philippe Muyters* licht de bepalingen van het Vlaamse Taaldecreet toe met betrekking tot het taalgebruik voor de sociale betrekkingen binnen ondernemingen met een exploitatiezetel in het Nederlandse taalgebied. Die behoren in het Nederlands te verlopen. De vereiste is tevens van toepassing op de individuele arbeidscontracten. Naar aanleiding van een prejudiciële vraag heeft het Europees Hof van Justitie onderzocht of dat laatste een inbreuk kan inhouden op het vrije verkeer van werknemers binnen de Europese Unie (EU).

In zijn arrest bepaalde het Hof dat het Vlaamse Taaldecreet doelen van het algemeen belang nastreeft, maar tegelijk oordeelde het Hof dat het bestaande decreet te ver gaat. De doelstellingen zouden op minder verregaande manier kunnen worden bereikt. Ondernemingen zouden de mogelijkheid moeten hebben om naast een Nederlandse versie van de arbeidsovereenkomst, ook een rechtsgeldige versie op te stellen in een door alle betrokken partijen begrepen taal. Ingevolge dat arrest wordt voorgesteld om het veertig jaar oude Taaldecreet aan te passen. De nagestreefde doelstellingen van algemeen belang worden daarbij maximaal beschermd.

De wijziging streeft twee doelen na. In eerste instantie wordt maximaal tegemoetgekomen aan het arrest van het Hof. Tegelijk blijft de bestaande bescherming van het algemeen belang maximaal behouden. Wijzigingen gebeuren enkel daar waar nodig. De dubbele doelstelling vergt derhalve een minimale aanpassing. Naast een Nederlandstalige versie van een individuele arbeidsovereenkomst zal een vertaling naar een van de officiële Europese talen mogelijk worden zodra het vrije verkeer van toepassing is.

De minister overloopt het ontwerp van decreet artikelsgewijs.

Artikel 1 stelt de gemeenschapsbevoegdheid vast.

Bij artikel 2 wordt een nieuw artikel 1 ingevoegd. Dat nieuwe artikel 1 vervangt dat in het decreet van 1973 en benadrukt dat de Vlaamse Gemeenschap het gebruik van het Nederlands aanmoedigt in de sociale betrekkingen. Dat beschermt de werknemers en versterkt ook de sociale cohesie op de werkvloer. De Vlaamse Regering heeft de mogelijkheid om maatregelen met dat doel aan te wenden.

Artikel 3 is een nieuw artikel 2 voor het decreet van 1973 en omschrijft het toepassingsgebied overeenkomstig de bestaande versie van het Vlaamse Taaldecreet.

Artikel 4 beschrijft wat sociale betrekkingen inhouden overeenkomstig de nieuwe versie van het decreet.

Het laatste lid van het bestaande artikel 4 stipuleert dat de werkgever meertaligheid kan eisen van sollicitanten en de kennis van andere talen mag toetsen bij de selectie. Voor de logische opbouw van het decreet is dat lid verplaatst naar artikel 5 in de vernieuwde versie omdat daar het gebruik van het Nederlands wordt geregeld en de afwijkingen daarop.

In het nieuwe artikel 5 staan dan effectief artikel 2 en artikel 5, eerste lid, van het bestaande Taaldecreet. Ze hebben een zeer gelijkaardige inhoud en worden ten behoeve van de logische opbouw van het decreet samengevoegd. De algemene regel blijft dat uitsluitend het Nederlands als taal gehanteerd wordt, met een aantal uitzonderingen. Ten eerste kan een uitzondering gelden als het vrije verkeer binnen de Europese Economische Ruimte van toepassing is en kan de individuele arbeidsovereenkomst ook worden opgemaakt in een van de officiële Europese talen die door alle partijen begrepen wordt. Hiermee komt men tegemoet aan de opmerkingen van het Hof. Ten tweede wordt in de mogelijkheid voorzien van een aantal vertalingen van bepaalde vormen van collectieve communicatie zoals opgenomen in artikel 5, tweede lid, van het bestaande Vlaamse Taaldecreet. Dat wordt paragraaf 3 van het gewijzigde artikel 5. Inhoudelijk wordt de gangbare situatie niet gewijzigd. Minister Muylers verduidelijkt ten derde dat een werkgever meertaligheid kan eisen en dat die kan getoetst worden bij selectie.

Artikel 5 stipuleert ook dat bij verschillen in taalversies van een document, de Nederlandstalige versie voorrang heeft. Dat is logisch omdat effectieve controle alleen mogelijk is als het Nederlands voorrang geniet. Men kan bezwaarlijk van een inspectie verwachten dat ze alle Europese talen beheerst. De Raad van State had in dat verband een opmerking gemaakt, en de motivatie is daarop explicieter in de memorie van toelichting opgenomen. De bescherming van de Nederlandse taal binnen het Nederlandse taalgebied blijft zo gegarandeerd. De minister is ervan overtuigd dat het Europees Hof in zijn arrest ook stelde dat de nagestreefde doelstelling van algemeen belang wel kon. De voorrangsbepaling wordt opgenomen in paragraaf 4 van het gewijzigde artikel 5.

Minister Muylers licht de artikelen 6 en 7 toe. Het sanctie-instrumentarium binnen het beleidsdomein Werk en Sociale Economie is in de lopende legislatuur gestroomlijnd, onder meer via het decreet van 10 december 2010 betreffende private arbeidsbemiddeling (*Parl.St.* VI.Parl. 2009-10, nr. 641/14). Er is gezorgd voor een vereenvoudigd en duidelijk sanctiekader. De administratieve geldboete, voorzien voor inbreuken op het Vlaamse Taaldecreet, werd op het kader afgestemd. Via artikel 6 wordt de strafsancie voor inbreuken op het Vlaamse Taaldecreet afgestemd op het ontwikkelde kader. Met artikel 7 gebeurt hetzelfde voor de verjaringstermijn.

Met de wijzigingen beoogt de minister een logisch geheel, dat maximaal is afgestemd op het oordeel van het Hof, en bovendien maximaal aansluit bij het Vlaamse Taaldecreet zoals dat sinds 1973 geldt.

2. Vragen van de commissieleden omtrent het ontwerp van decreet

Mevrouw *Annick De Ridder* stelt dat het Vlaamse Taaldecreet door het Europees Hof van Justitie zeker niet wordt vernietigd, maar wel een vingerwijzing krijgt inzake de evenredigheid. Het voorliggende ontwerp van decreet komt volgens haar tegemoet aan de kritiek en garandeert tegelijk de bescherming van het gebruik van de Nederlandse taal.

De heer *Koen Van den Heuvel* stelt dat ook CD&V het ontwerp van decreet conform het arrest acht, vertaald naar Vlaamse decreetgeving. Zijn fractie steunt het ontwerp van decreet.

De heer *Christian Van Eyken* begrijpt dat een Griek die in Vlaanderen werkt, een Griekse vertaling van zijn werkcontract kan bekomen. Het lid vraagt of deze ook een vertaling krijgt van alle individuele communicatie die met hem wordt gevoerd. In heel wat multinationals is het Engels de voertaal. Klopt het dat volgens het ontwerp van decreet elk arbeidscontract ook in het Nederlands moet worden opgesteld? Gelden de bepalingen ook voor de Waalse bureaus? Kunnen ook zij zich beroepen op het recht een Franse vertaling van het arbeidscontract te krijgen?

Minister *Philippe Muyters* benadrukt dat het ontwerp van decreet betrekking heeft op werknemers die een beroep doen op het vrije verkeer van werknemers binnen de EU. Dat situeert zich niet binnen België.

De Griekse werknemer bijvoorbeeld kan niet zonder meer een arbeidscontract in het Grieks eisen. Het ontwerp van decreet stipuleert expliciet dat het moet gaan om een taal die zowel door werkgever als werknemer wordt begrepen.

De andere elementen die betrekking hebben op communicatie, blijven behouden. Als bijvoorbeeld een vakbond vraagt om bepaalde communicatie ook in een andere taal beschikbaar te stellen, dan kan dat gebeuren. Het wordt dan een plicht. Artikel 5 geeft ook aan van wie dat verzoek in dat geval moet uitgaan. Het behelst een voortzetting van de bestaande situatie. In het ontwerp van decreet gebeuren alleen wijzigingen aan wat voorwerp uitmaakt van de twee prejudiciële vragen aan het Hof.

De heer *Christian Van Eyken* herhaalt dat, als de werkgever de door de werknemer gevraagde taal niet beheerst, de werkgever derhalve niet op die vraag hoeft in te gaan.

Minister *Philippe Muyters* leest nogmaals wat in het ontwerp van decreet staat, namelijk dat een individuele arbeidsovereenkomst ook in een andere, tussen alle betrokken partijen begrepen taal kan worden opgesteld.

3. Toelichting van het voorstel van decreet door de indieners

De heer *Sas van Rouveroy* licht het voorstel van decreet toe. Het werd ingegeven door een onvrede die is vastgesteld bij de Unie van Zelfstandige Ondernemers (UNIZO) en een aantal middenstanders, naar aanleiding van het initiatief van de Vlaamse Regering. Er is overlegd over het verzoenen van de verzuchtingen van het Europees Hof met die van de betrokkenen, hetgeen mogelijk bleek. Dit voorstel van decreet is een initiatief van Open Vld, Groen en LDD.

Het voorstel van decreet beperkt de perimeter van de wijziging strikt tot het arrest van het Europees Hof enerzijds, en tot de bekommernissen van de middenstand anderzijds. De Vlaamse Regering beoogt het behoud van wat in het Vlaamse Taaldecreet staat. De indieners wensen dat zelf ook maximaal te respecteren en zoeken derhalve niet naar een manier om sluiks het Vlaamse Taaldecreet fundamenteel te veranderen. Het gaat veeleer om praktische problemen die een oplossing behoeven. Volgens de indieners vult het voorstel van decreet die nood beter in dan het ontwerp van decreet.

Het arrest van het Europees Hof is kritisch, maar ook heel ondersteunend. Zo stelt het dat de betrachtingen van de Vlaamse decreetgever om het stimuleren van de Nederlandse taal te onderbouwen en in regelgeving te vatten, als eerbaar en legitiem mogen worden beschouwd. Ze zijn niet te betwisten, maar uit klassieke Europese rechtspraak is duidelijk dat dit streven moet gebeuren door evenwichtige en in verhouding staande inspanningen op te leggen aan de burgerij en het bedrijfsleven. Het Europees Hof stelt dat er andere

mogelijkheden zijn om het eerbare doel na te streven. Het voorstel van decreet schept die mogelijkheid. Het Europees Hof suggereert om toe te laten dat een andere taal wordt gebruikt, zij het met respect voor het Nederlands als basistaal. Het voorstel van decreet gaat een stapje verder en laat de taalkeuze vrij. Bovendien wil het voorstel van decreet die lijn doortrekken naar elk document tussen werkgever en werknemer of tussen bedrijf en leverancier of koper. De Nederlandstalige basisversie blijft een vereiste. Bij discussie over de inhoud primeert de Nederlandse versie.

De context van het voorstel van decreet beantwoordt aan wat de Europese regelgever wil. Het vrije verkeer van werknemers kan zo integraal ingepast worden in het Vlaamse Taal-decreet. Het wordt niet bedreigd of benadeeld, terwijl het Nederlands de basistaal blijft waarop de indieners de verhoudingen geijkt willen zien – vooral de juridische.

Ook de praktische bezwaren van UNIZO worden meegenomen. De heer van Rouveroijs geeft een voorbeeld uit de praktijk van de miskenning van het Vlaamse Taaldecreet, met name omtrent de facturen van een Vlaams bedrijf met bijna exclusief Chinese leveranciers of kopers, die geen Nederlands kennen. De betrokkene weigert te betalen. De rechtsplegingsclausule in de factuur stelt dat enkel Belgische rechtbanken bevoegd zijn. Het betrokken Vlaamse bedrijf dagvaardt. De Chinese ondernemer komt met een Vlaamse advocaat die aangeeft dat er alleen een factuur in het Chinees is opgemaakt. Het Vlaamse Taal-decreet wordt miskend, en dat leidt tot een absolute nietigheid. Dergelijke verhalen zijn legio. Het lid ziet geen reden om dergelijke meldingen niet te geloven. De indieners stellen dan ook voor om het Vlaamse bedrijf toe te staan de factuur te vertalen en zo tot een Nederlandstalige factuur te komen. Zo is er een basisfactuur in het Nederlands, naast een factuur in het Chinees. Bij betwistingen wordt de Chinese klant bediend met een factuur in de eigen taal en kan de absolute nietigheid niet worden ingeroepen.

4. Algemene bespreking

Minister *Philippe Muyters* stelt dat de Vlaamse Regering zo dicht mogelijk bij het oorspronkelijke Vlaamse Taaldecreet wil aansluiten. Bovendien wil men enkel aanpassingen doen aan de aspecten waarover het Europees Hof in zijn arrest vragen heeft gesteld, met name de individuele arbeidsovereenkomst. De Vlaamse Regering vindt het bestaande Vlaamse Taaldecreet goed en wil er derhalve ook niet ver van afwijken. De aanpassing wordt beperkt tot wat moet, zoals het vrije verkeer van werknemers, alleen met Europese talen, en enkel voor de individuele arbeidsovereenkomst. Voor facturen en andere zaken blijft het Vlaamse Taaldecreet ongewijzigd.

Voor elementen met betrekking tot personeel verwijst de minister naar artikel 5, paragraaf 3, die stelt dat wanneer de samenstelling van het personeel het rechtvaardigt, en op eenparige aanvraag van de werknemers, leden van de ondernemingsraad of bij ontstentenis daarvan, van de syndicale afvaardiging en bij ontstentenis van beide, op verzoek van een afvaardigde van een representatieve vakorganisatie, de werkgever bij berichten, mededelingen, akten, getuigschriften en formulieren bestemd voor het personeel in een vertaling moet voorzien in één of meer talen. Dat behelst alle talen.

De heer *Chris Janssens* stelt dat het voorstel van decreet verder gaat dan het ontwerp van decreet. Het wil naast arbeidscontracten ook alle andere vormen van informatie en communicatie in nota's, prospectussen enzovoort, in andere talen mogelijk maken. Het ontwerp van decreet lijkt dan een degelijk compromis, maar Vlaams Belang stemt toch tegen. De EU dwingt Vlaanderen alweer de eigen regelgeving aan EU-regelgeving aan te passen. Het zet bovendien de deur open voor verdere verdringing van de Nederlandse taal.

Veertig jaar lang bleek er geen belemmering te zijn voor het vrije verkeer van werknemers in de EU. Plots oordeelt het Europees Hof van Justitie dan dat die er wel zijn en dat de maatregelen uit het Vlaamse Taaldecreet onevenredig zouden zijn ten aanzien van de vooropgestelde doelen. Voordien was dat blijkbaar niet zo. Voor werknemers van buiten de EU blijft het Vlaamse Taaldecreet integraal van toepassing. Dat strookt niet volgens de heer Janssens. Uitgerekend het Europees Hof van Justitie noemt het stimuleren en de bescherming van de officiële taal een legitiem doel, zij het net iets minder voor burgers uit de EU. Een wijziging van het Vlaamse Taaldecreet is volgens het lid niet gerechtvaardigd, zeker gelet op het feit dat er al uitzonderingen in zitten.

Vlaams Belang acht het niet aanvaardbaar dat Europese bemoeienissen een fundamentele sociale verworvenheid van Vlaanderen op de helling zetten. Ook in dat verband wordt de bemoeizucht van Europa in nationale en regionale wetgeving duidelijk. De fractie zag liever dat de Vlaamse Regering bij de bekrachtiging van dergelijke Europese verdragen het nodige voorbehoud zou maken door te pleiten voor uitzonderingen in de tekst. Het Vlaamse Taaldecreet moet te allen tijde voorrang genieten.

Mevrouw *Martine Fournier* vraagt zich af wie in het kader van het voorstel van decreet de kosten van vertaling zal dragen.

De heer *Sas van Rouveroy* herhaalt dat de perimeter van het voorstel van decreet ruimer is dan die van het ontwerp van decreet, omdat men meteen ook de bekommernissen van UNIZO probeert op te lossen. De indieners vinden het jammer dat de Vlaamse Regering geen gebruik maakt van de gelegenheid om dat te doen. Het gaat immers om een behartigenswaardige problematiek. Het lid veronderstelt dat er enige koudwatervrees heerst omdat het om het Vlaamse Taaldecreet gaat. Niemand wil echter het Vlaamse Taaldecreet verenigen. Het tegendeel is waar.

Een voorstel van de heer Ludo Sannen behandelde recent een gelijkaardige problematiek inzake de prospectussen die bedrijven in het kader van openbare aanbesteding van beleggingsvoorstellen moeten opmaken (*Parl. St.* VI.Parl. 2012-13, nr. 2094/1). Ook daar dient zich een probleem aan inzake taalregeling. Het blijkt in de bestaande context niet eenvoudig voor bedrijven. De heer van Rouveroy stelt dat het de indieners zinvol leek om ook dat aspect mee in te bedden in het eigen voorstel van decreet. Hij noemt het een gemiste kans om niet alles in een keer te regelen.

De heer *Matthias Diependaele* licht de heer van Rouveroy in dat voor beursgenoteerde financiële producten nog altijd de verplichting geldt van vertaling. Hij stelt dat het niet louter gaat om het vrijwaren van de Nederlandse taal, maar wel om een vorm van sociale maatregelen. Dat is ook voor wat de prospectus betreft van belang. Niet zelden wordt die opgevraagd door kleine aandeelhouders om na te gaan of iets juridisch wel klopt. Het gaat om gespecialiseerde materie waarin elke term belangrijk is en begrepen moet worden in het Nederlands.

Dergelijke zaken brengen een kost en administratieve overlast mee. Voor de bedoelde producten gaat het soms over miljoenen euro en de kost beloopt dan een fractie daarvan. Ook wat de bedoelde documenten betreft, gaat het vooral om toegankelijkheid voor iedereen.

Wat de discussie over het arrest van het Europees Hof van Justitie betreft, wringt het wel dat er van hogerhand dergelijke opmerkingen komen. Als de Europese instellingen evenwel zelf ervoor willen zorgen dat al hun documenten in alle talen toegankelijk zijn, dan kan men zich niet afwenden van die sociale betrokkenheid om eenieder te betrekken bij regelgeving en informatie.

De heer *Sas van Rouveroy* stelt dat de sociale betrachting gerespecteerd wordt door te vragen dat alle documenten ook steeds in het Nederlands ter beschikking worden gesteld. Het lid relateert tegelijk ook de kost van de vermelde prospectus. Het voorstel van decreet is nog zeer minimaal en combineert klantvriendelijkheid met het ter beschikking kunnen stellen van een Nederlandse versie. Zo vermijdt men de absolute nietigheid van bijvoorbeeld facturen.

De heer *Matthias Diependaele* herhaalt dat het voorstel van decreet niets verandert aan de bestaande situatie inzake de prospectussen. De meerwaarde ontgaat hem dan ook.

Minister *Philippe Muyters* sluit zich aan bij die analyse. Iedereen kan op eenvoudig verzoek een factuur ook in een vertaling beschikbaar stellen. De druk wordt bij de mensen van UNIZO gelegd, om naast een Nederlandse factuur nog andere versies op te maken, terwijl de Nederlandse toch prioriteit blijft hebben. De kans dat de kostprijs voor de kleine zelfstandige toeneemt door de vertaling wordt hoog, terwijl de rechtswaarde bij de Nederlandse versie blijft liggen. Het voorstel van decreet verandert daaraan niets. Dat is volgens de minister ook niet wat UNIZO echt vraagt. Die wil dat een factuur ook enkel in een andere taal kan worden opgesteld, omwille van kostprijsverlaging.

Het voorstel van decreet zet bovendien de deur open voor een discussie die niet hoeft. Het Hof gaat ervan uit dat een individuele arbeidsovereenkomst ook in een andere, tussen werkgever en werknemer gemeenschappelijk begrepen taal moet kunnen worden opgesteld. Men is het er echter over eens dat dit gebeurt naast het Nederlandse exemplaar, omwille van het algemeen belang, gekoppeld aan het gebruik van het Nederlands.

Volgens de heer *Sas van Rouveroy* vraagt UNIZO om meertaligheid. De invoering van dat systeem betekent ook dat de rechtsonzekerheid die ontstaat, moet worden opgelost. Er zijn twee documenten in verschillende talen. Juridisch zijn er dan twee documenten die gelijkwaardig zouden kunnen zijn. Dat is het risico van tegenspraak. Om dat op te vangen, stipuleert het voorstel dat de Nederlandse versie voorgaat bij betwisting. Maar beide teksten behoren dan wel tot het rechtsverkeer en zijn rechtsgeldig. In het bestaande systeem behoort de versie in de vreemde taal daar niet toe. Als er alleen een document in de vreemde taal wordt opgesteld, is er sprake van volledige nietigheid.

De heer *Matthias Diependaele* stelt dat in dat geval het integrale gerechtelijk wetboek herschreven dient en dat het probleem zich dan niet tot het bewuste decreet beperkt. Dat wetboek erkent immers maar drie officiële talen in België: Nederlands, Frans en Duits. Als niet alles naar één van die drie wordt vertaald, behandelt het gerecht het gewoon niet.

De heer *Sas van Rouveroy* gaat er prat op dat het gerecht, zodra er een contractuele relatie blijkt te zijn en ongeacht de taal waarin iets is opgesteld, ook in het Belgische rechtsverkeer dat wel degelijk accepteert als element voor bewijsvoering. Men houdt er dan na vertaling rekening mee.

De heer *Matthias Diependaele* benadrukt dat de rechter zal oordelen op basis van de vertaling, van de Nederlandstalige versie.

Minister *Philippe Muyters* wil weten of het dan niet de bedoeling is dat er alleen in een andere taal een factuur kan worden opgesteld? Met het voorstel van decreet is er anders geen meerwaarde te noemen.

De heer *Sas van Rouveroy* stelt dat dat uiteraard niet kan. Facturen moeten uiteindelijk terecht komen in een Vlaamse boekhouding. Met het voorstel van decreet wil men erin voorzien dat in de eigen boekhouding ook een vertaling beschikbaar is. Alleen bij betwisting geldt wel de eigen Nederlandstalige factuur.

5. Artikelsgewijze bespreking

De artikelen 1 tot en met 7 worden zonder opmerkingen aangenomen met 7 stemmen tegen 1 bij 3 onthoudingen.

6. Eindstemming

Het ontwerp van decreet tot wijziging van artikel 1, 2, 4, 5, 12 en 16 van het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen wordt aangenomen met 7 stemmen tegen 1 bij 3 onthoudingen.

Het voorstel van decreet dat overeenkomstig artikel 61, punt 1, van het Reglement van het Vlaams Parlement in samenhang werd behandeld met het ontwerp van decreet, wordt hierbij als verworpen beschouwd.

Patricia CEYSENS,
voorzitter

Lydia PEETERS,
verslaggever